

1428

Ell *llegia* (ImI 3)

(ALDC, IX, 2025. Ell *llegia* [ImI 3])

Focalitzem aquest comentari en la variació desinencial; la variació de la *e* i de la consonant palatal del radical es poden veure en els mapes 1358, 1359, 1378, 1423 i 1424.

L'imperfet d'indicatiu llatinovulgar de *LĒGIO, *LEGIBAT, manifesta en el resultat català dues variants: *llegia* (lle[dʒ]ia, lle[tʃ]ia, lle[jʒ]ia 147, lle[z]ia 149) i *llegiva* (lle[dʒ]iva, lle[tʃ]iva, lle[z]iva 95). Aquesta darrera, probablement originària, amb la consonant labial labiodentalitzada i en alguns dialectes convertida en bilabial (cf. *PALDC*, I, mapa 12) (-B- > -[v]- > -[b]-), es manté en parlars del nord i oest del cat. nord-occ., així com en alg. (*llitgi*[v]a 85), mentre que *llegia* (des de *llegi*[e], *llegi* 103) és la forma predominant en el domini lingüístic.

Cal notar, pel que fa al cat. nord-occ., la var. *llegiv*[i] 96 (< *llegiv*[e]), amb tancament de la -[e] final, desinència que contrasta amb la de la primera persona, *llegiv*[a] 96. A notar la var. *lleieva* 100, d'encuny arag.

Cal comparar aquest mapa i comentari amb el mapa 1426. *Llegia* (model *servia*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917, que acull la *GIEC* (pàg. 280). La *PEOLC Morfologia* (pàg. 26) considera *llegia* (model *servia*) d'àmbit general i pròpia de l'àmbit restringit dels parlars nord-occidentals, la pronunciació de *llegi*[e] (*servi*[e]).

